

Pak vyšel kat z pokoje a zanechal tam Kazimíra s Marií o samotě.

Oba zůstali chvíli zamyšleni, a Kazimír se konečně vyjádřil, že musí také svého starého otce s sebou vzít anebo že zůstane tak dlouho ve Varšavě, až se mu podaří z vězení ho vysvobodit.

“To by byla šílenost!” zvolala Marie. “Do takového nebezpečí se nesmíte na žádný způsob vydati. Váš otec vám přikázal, abyste se zachránil, a to musíte vykonati, pakli máte ku svému otci lásku a úctu.”

“Dívko, ty ode mne žádáš nemožnou věc,” odpověděl Kazimír. “Toť by musel mít každý v opovržení, kdybych se jen na to ohledal, co mi poručil můj otec. On mi to zajisté jen proto přikázal, aby se přesvědčil, jakou mám k němu lásku.”

“Ne, to jeho úmysl nebyl,” namítala Marie. “Vy se mýlíte; váš otec chce, abyste se zachránil a vy musíte hledět dle jeho vůle se zachovati. Prchněte, pakli mne milujete!”

“Pro tebe bych byl z to všecko obětovati,” pravil Kazimír; “ale ty od mne žádáš nemožnou věc.”

“Což jste již zapoměl, že jest již všecko k tomu připraveno, aby byl váš otec z toho vězení vysvobozen!” zvolala Marie. “Já vám za to ručím, že se to podaří, a mohu vám na to přísahati, jako že vás věrně a upřímně miluju.”

“Marie,” zvolal Kazimír, uchvácen radostným pocitem a přivinul si dívku k srdci, “tak jsem si vždycky tu dívku představoval, která by se mi hodila za manželku. Mé vroucí přání se vyplnilo, a já za to děkuju Bohu, že mi bylo popřáno s tebou se seznámiti.”

“Tedy také přijměte ode mne tu radu a prchněte do Rakouska,” pravila Marie. “Tam čekejte tak dlouho, až se zdejší poměry zase zlepší. My zatím vysvobodíme vašeho otce a přijedeme za vámi. Tedy již nemeškejte a prchněte!”

Nyní se počali oba se slzami v očích spolu loučiti. Za chvíli vešel do pokoje mistr Mikuláš a pravil, že jest již svrchovaný čas, aby se vydal Kazimír na cestu.

Ještě jedno vřele políbení a stísknutí ruky, ještě jeden vzdech, — a Kazimír vyšel mlčky po boku kata Mikuláše z pokoje.

Také Bohumil Kaminski se loučil v tu dobu se svými milými, neboť musel, jak jsme již podotkli, také on do Rakouska prchnouti, aby byl aspoň poněkud bezpečen, a tam měl čekati, až nastanou v jeho vlasti lepší poměry.

Když proň přišel jeho průvodce, byl Bohumil již na cestu připraven, maje na sobě oblek jako nějaký sluha.

Asi za půl hodiny byli již všickni uprchlíci shromážděni v lesíku nedaleko popraviště, kamž byl Pedro tenkrát s popravního lešení odvezen.

Zde se přestrojili všickni za sedláky a pak šli na silnici, po kteréž jelo zvolna asi deset těžkých povozů.

Sedláci, kteří byli posud s těmi vozy jeli, byli propuštěni a jejich místa zanjali uprchlíci.

Právě v tu dobu se tam přihnala po silnici tlupa jízdních četníků, pátrajíc po polských spiklencích, ale těch povozů si ani nevšímali a jeli tryskem dále.

“Ti blupáci jedou okolo nich a nemají o tom ani tušení,” pravil kat sám pro sebe, jenž se z daleka na ně díval. “Nyní jsou zachráněni, a já mohu zase pokojně spáti.”

Pak se vrátil s chvatem domů, ale nešel hned na lože, nýbrž sešel dříve do sklepa, kde byl don Pedro uvězněn, a propustil ho na svobodu.

Pedro se nyní choval mimo vše nadání docela klidně.

Již nezlořečil ani nehrozil, a vyšel docela tiše z katovny.

KAPITOLA II.

Zvláštní souboj.

Nyní se musíme podívat na zámek Ronikovo, co dělá hraběnka Bělčinská, kterouž jsme již dávno neviděli.

Tato hraběnka byla již delší dobu nemocna, že nemohla ani z pokoje vyjít.

Když měla tenkrát s Narazinem to poslední setkání, byla velmi rozčilená, a jela pak tryskem zpátky na svůj zámek.

Na této cestě s ní padl kůň, a ona se potloukla.

Následkem toho byla až posud nemocna.

Po útěku hraběte Bohumila a jeho druhů byla již zase tak dalece uzdravena, že mohla vyjít z pokoje, kde již neměla ani stání.

Přecházela s místa na místo a vzpomínala si často na Bohumila, kteréhož byla vlastně ona do toho neštěstí připravila.

“O tom ještě neměla docela žádných zpráv, co se s ním stalo, a proto poslala na zámek “Svobodu” zvláštního posla a vzkázala po něm Narazinovi, aby k ní bez odkladu na Ronikovo přijel.

Nyní právě toho posla zpátky očekává, a poněvadž se dlouho nevrací, počíná se již nad tím znepokojovati.

“Ale čeho se strachuju?” tázala se konečně sama sebe. “Ať si tam Narazin zůstane, já nemám příčinu něčeho se strachovati!”

Při tom se však přece otrásla, neboť si byla vědoma, že se dopustila těžkých zločinů a proto se musela obávati, že ji stihne zasloužený trest.

Její útočištěm byl nyní její spojenec a spoluvinník Narazin, od kteréhož očekávala, že dovede její obavy rozptýliti.

Poněvadž první posel, kteréhož byla k němu poslala, dlouho se nevracel, vypravila za ním ještě druhého a za tím poslala ještě třetího.

Konečně se přihnali všickni tři na spocených koních zpátky na zámek.

Byli totiž na cestě se setkali, a jak se samo sebou rozumí, byl z nich jen jeden na zámku “Svobodě”.

Ačkoli Marie Bělčinská nemohla se ani dočkat, až některý z nich k ní do pokoje přijde, spěchala jim vstříc a zvolala s chvatem:

“Kde je Narazin, proč s vámi nepřišel?”

“Já přináším špatné zprávy, milostivá paní,” odpověděl sluha, kterýž byl až na zámek “Svobodu” dojel. “Vzácný pan Narazin není již několik dní na tom zámku!”

“A kde je?” tázala se Marie s chvatem, obávajíc se, že snad byl její spoluvinník zatčen.

“Mně bylo řečeno, že se zdržuje ve Varšavě,” odpověděl sluha. “V domě u guvernéra prý vědí, kde bydlí, ale já se to dovědět nemohl. To jsou hrozná věci, které se staly v poslední době.”

Sluha nyní vypravoval všecko, co bylo s Narazinem se stalo. —

Správce ze zámku “Svobody”, jenž byl Narazinovým důvěrníkem měl o některých událostech z poslední doby vědomost a vzkázal to na Ronikovo Marii Bělčinské.

Bělčinská se tím poněkud zase upokojila, ale poněvadž Narazin, jak je nám povědomo, tomu správci všecko tak neřekl, jak se to skutečně událo, nemohla si to Marie Bělčinská dobře vysvětliti.

“Ale jak se to všecko stalo?” tázala se sama sebe, a poněvadž si nemohla dát na tu otázku dostatečnou odpověď, umínila si, že musí Narazina stůj co stůj navštívit.

Kdyby byla bývala zdráva, byla by v tu chvíli vsedla na koně a byla by jela do Varšavy navštívit Narazina.

Ale musela jednat obezřele a musela především utajiti své rozčilení, neboť by si to bylo mohlo její služebnictvo všelijak vykládati.

Překonala tedy svou nedočkavost a zůstala na oko co možná klidnou.

Proti svému obyčeji se tentokrát ku svým sluhům tak hrubě nechovala, jako jindy, když jim dávala rozkaz, aby zapřáhli do kočáru čtyři koně a také se svou panskou se tentokrát nevdala, když jí tato pomáhala se ustrojiti a když jí na to upozorňovala, že ještě není docela zdráva a že by měla zůstat doma.

Marie však na to ani neodpověděla a za půl hodiny po návratu těch poslů jela již plným tryskem po silnici k Varšavě.

Narazin nevěděl ani nejmenšího tušení, že dostane takovou návštěvu.

Byl v jedné jizbě ve velké nemocnici docela sám, kamž jej dal guvernér dopravit, aby měl lepší ošetření.

Kulka, kterouž byl Kazimír Dragomirski naň vypálil, vrazila mu mezi páté a šesté žebro, a ta rána byla velmi nebezpečná, a dělala mu náramně bolesti.

Lékařové, kterýmž byl Narazin od guvernéra odevzdán, krontili nad tím hlavou, když mu tu ránu ohledávali, a vyjádřili se, že záleží hlavně na tom, aby mu byla ta kulka z těla vytažena, jinak že by nemohl být na živu zachráněn.

Ale v tu chvíli nemohli lékaři žádou operaci podniknouti, poněvadž byla rána silně oteklá a proto museli přede vším hleděti, aby zase oplaskla.

To trvalo dva dni a v onen den ráno, když vyjela Marie Bělčinská ze svého zámku, chtě Narazina ve Varšavě navštívit, musel se tento té těžké operaci podrobit.

Lékařové upozorňovali toho zlosyna, že by proň mohla míti ta operace také osudné následky, a proto mu radili, aby se dal dříve zopatřiti, ale jak se samo sebou rozumí, nechtěl o tom Narazin ani slyšet,

Myslil si totiž, že mu Bůh beztoho jeho těžké zločiny odpustit nemůže, kdyby se z nich i zpovídal; ale on se nesměl ani opovážiti z nich se zpovídati.